

Ericssons penna glöder

Jubilar

■ I höstas lade han sista handen vid två nya böcker som fick ett mycket gott mottagande. Just nu är ett mindre känt kapitel finländsk sjöhistoria temat för professor **Christoffer H. Ericsson**s senaste manuskript, som kommer i bokform under året. I dag fyller Finlands genom tiderna mest produktiva sjöhistoriker 80 år.

I den 80-sidiga bibliografi över Ericsson's produktion Sjöhistoriska museet vid Åbo Akademi gav ut till 75-årsdagen 1995 skriver **Nils Storå**, **Kim Montin** och **John Hackman** bl.a.:

"Att segla är nödvändigt. Att skriva om segling är också nödvändigt. Christoffer H. Ericsson har gjort bägge. Han har seglat många båtar – egenhändigt iståndsatta och också egenhändigt konstruerade. Han har skrivit om hav och sjö i olika genrer, från noveller och romaner till stramt vetenskapliga framställningar."

Årets nya bok skall heta **Sommarlek**. Det är en dramatiserad skildring av en brittisk kommandör för en rysk flottstyrka som tog sig in mot Porkala, Barösund och Fagervik sommaren 1789.

En viss skottlossning förekom, men inget avgörande hände. När sommaren övergick i höst fann den ryska styrkan det bäst att dra sig tillbaka till Reval.

Men **Sommarlek** är ingalunda sjöhistorikerns enda samsättning just nu. Ett annat, mer kulturhistoriskt präglat projekt, är ett arbete om Italiens hamnar under antiken.

– Men slutet skymtar, och jag borde dessutom få tid för en bok om min pappa, konstnären **Henry Ericsson**, som tillsammans med mamma dog i en bilolycka i Borgå hösten 1933, säger han.

På skrivbordet i arbetsrummet ligger flera högar med prydligt handskrivna manuskript. Datorer är ingenting för Ericsson. Trots att hans händer och fingrar slets hårt med transporter under jobbet som chef för det sjöhistoriska museet på Vrakholmen greppar han fortfarande reservoarpenan elegant.

– För stiftelsen kring **Vrouw Maria** skall jag skriva ett utlåtande om fartygets byggnadstekniska status, vad vraket kan

Thure Malmberg

Paradis farväl. Krånglande leder har tvingat Christoffer H. Ericsson – här fotograferad framför stugan på Andersholm i Borgå – att lämna segling och skärgårdsliv. Men skriver gör dagens jubilar fortfarande i allra högsta grad.

ge som representant för en viss tidsperiod. Frånsett lasten är själva fartygets inte speciellt stort: typen är väldokumenterad och information och ritningar finns.

– Och för NJK:s årsbok skriver jag om klubbhuset på Blekholmen i Helsingfors. Den "paviljongen", som är en arkitektonisk skapelse av **Gustaf Estlander** fyller 100 år i sommar.

Farväl till skärgården

– Paviljongen är klart inspirerad av norska stavkyrkor och norska skepp, ett utslag av fornnordisk galenskap, konstaterar Ericsson.

På Estlanders ritning står prydligt textat: "Egen härd / Guld värd".

För Ericsson är våningen vid Främlingsgatan i Brunnsparcken numera mest hela året den egna härden.

Förr var den gamla lotsstugan på Andersholm vid Onas i Borgå skärgårdssommarlivets egen härd och en bas för seglatser, beskrivna i flera böcker.

Strejande knäleder och styva fingrar tvingade emellertid honom för några år sedan att ta farväl av skärgård, hav och båtar.

– Min dotter har tagit över på Andersholm, och det är jag glad för. Jag har också kvar min skrifvarstuga på fastlandet i Andersböle. Där har jag trevliga grannar som jag trivs bra med, men jag kör inte bil lång-

re, så besöken blir inte så täta, säger han.

Den som bara förknippar humanisten Christoffer H. Ericsson med klassisk arkeologi eller båtar och sjöhistoria missar en dimension.

På fönsterbrädet i hans arbetsrum står två modeller av klassiska bilar.

– Den ena är en Bugatti. Som pojke i Rom beundrade jag bilar av det märket. Den andra är en tidig S.S., i dag känd under marknadsnamnet Jaguar.

– Jag har alltid haft ett stort bilintresse. Det skulle vara brittiska, kultiverade bilar med tränredning.

Mekaniker

– Jag är en sjuttons skicklig mekaniker, säger han glatt utan det minsta spår av blygsamhet. Arbetet med otaliga Olympiamotorer lärde mig justera för-gasare.

– Jag har förresten alldeles nyss hittat en riktig motor till Daphne, en fyrcylindrig elektrifierad motor på 15–25 hästkrafter, likadan som den Daphne hade när jag sålde båten, säger han.

Den här motorn från 1948 har donerats av **Janne Fazer** och skall nu troligen visas i en monter i anslutning till båten när hon blir klar för museivisning i Åbo.

Medan vi pratar ringer telefonen. Det är **Lars Hedman**

som vill diskutera några detaljer i Daphne-projektet.

– Jag är den som vet hur det var. Nu borde jag dessutom sätta igång och rita riggsbeslag, fast jag egentligen tycker att helt andra båtar kunde restaureras i stället för Daphne, säger Ericsson.

– Men det är för djävligt att inte längre få kappsegla, någonting som jag alltid älskade. Men det gick helt enkelt inte längre med en gammal man i små, trånga båtar där man var våt hela tiden.

– Händerna förstördes av allt släpande på dykarnas luftkompressorer när vi jobbade med undervattensarkeologi på sjöhistoriska museet, säger professorn, som inte tycker det var konstigt alls att en museichef också handgripligt deltog i jobbet.

– Det gör att jag inte heller längre kan spela luta eller hålla i en yxa. Livet är lite trist...

Så helt trist kan det ändå inte vara, när en middag för vänner, släkt och sjöhistoriska kontakter i kväll samlar närmare 60 personer som alla vill visa sin uppskattning för en fin medmänniska och en sällsynt produktiv livsgärning.

Christoffer H. Ericsson behöver då varken hålla i en luta eller en yxa, bara njuta av en välförtjänt uppskattning av en ovanligt rik livsgärning.

THURE MALMBERG